

“YAŞLILIK GÜNLÜĞÜ”

Geçen ay bir işim dolayısıyla İzmir’e gitmiştim.. Alsancak’taki işimi gördükten sonra Manisa’ya dönmek üzere Konak’tan metro ile Manisa kavşağına gitmeyi düşünürken Alsancak Camisinden öğle ezanı okunmaya başladı. Öğle namazı kılmak için camiye yöneldiğimde cami avlusunun bir köşesinde siyah giyinmiş kadınlı erkekli gurup gördüm. Fosur fosur sigara içen yarım başörtülü koyu renkli gözlüklü kadınlarla, yine siyah gözlüklü erkekler yanında musalla taşındaki cenaze gözüme ilişti. Belli ki gurup, cenazenin yakınları idi.

Okunan ezan dolayısıyla cemaat camiye girerken, avlunun köşesinde kadınlı erkekli gurubun camiye girme gibi bir telaşları yoktu. Namaz bitiminde cemaat olarak cenaze namazı kılmak üzere saf tuttuğumuzda gurubun içinden bazı erkeklerle, birkaç kadın da cenaze namazına iştirak etmek için safta yerlerini almaya başladılar. Cenazeye iştirak eden bazı bayan kardeşlerimiz de cemaatin ön tarafında saf tutmaya başladılar. İmam Camiden çıkıp namaz kıldırmak için musalla taşının başına geçtiğinde cenazenin yakını olduğu anlaşılan ön safta yerlerini alan bayan kardeşlerimizin arka safta yer tutmasını söylediye de aldırış eden olmadığı gibi yine cenazenin çok yakını olduğu anlaşılan erkeklerden ve kadınlardan bazıları da namaza durmayıp bulduklar cami avlusunun köşesinden seyretmeyi tercih ettiler.

Büyük şehirlere gittiğimde uğramadan yapamadığım yer, eski kitapçılardır. İzmir’e gittiğimde de Kemer altı’ndaki eski kitap satan dükkânlara mutlaka uğrarım. Kitap satan dükkâna girdiğimde Salah Birsel’in “ YAŞLILIK GÜNLÜĞÜ” gözüme çarptı. Dükkânda ilk seçtiğim kitap ta bu oldu. Diğer ilgimi çeken birkaç kitap daha aldıktan sonra Manisa’ya dönmek üzere Manisa kavşağına gitmek üzere metroya bindiğimde tesadüf bu ya rastgele açtığım sayfa “ ÖLÜM GÜNLÜĞÜ” diye başlıyordu.

Salah Birsel bu bölümde katıldığı bazı yazarların cenaze merasiminden bahsediyor, ölüm karşısındaki tavrını garip cümlelerle dile getiriyordu. Ümit Yaşar’ın cenazesine giden Salah Birsel, mezarlık karşısında duyduğu korkuyu dile getiriyor, sandukanın üzerine cenazede bulunanların sanki birbiriyle yarışarcasına küreklerle atılan topraktan irkiliyor, bundan sonra “ ölülerin

gömülmelerini görmemek için kabristana gitmediğini camide kalıp dolap beygiri gibi dönmeye başladım” diyordu.

Ölüm Allah’ın emri olduğunu bilenler ondan korkmazlar Aksine kabrin ötesi için gerekli hazırlığı yaparlar. Böyleleri mezarlıktan kaçmaz, hatta sağ iken mezarlıktaki yerinin bile tapusunu alırlar hayatta iken.

Kitabı ilgiyle okuyorum. İleriki sahifelerinde Salah Birsal bazı tanınmış kimselerin cenazesinden örnekler veriyor. Ünlü gazeteci, yazar şair Şinasi’nin 11 kişi tarafından mezarlığa götürüldüğünü, Ebuzziya Tevfik’in de dört belediye çavuşu tarafından defnedildiğini söyleyerek döneminin ünlülerin son hallerini anlatıyor.

Yine geçen gün büyük bir şehirde mezarlıklar müdürü öğrencimle karşılaştım. Ayak üstü sohbetimizde anlattığı oldukça ilgimi çekti. Bulunduğu şehirde tanınan ve manevi yönden de oldukça zayıf (X) öğrencimizin makamına gelerek öğrencimizden mezarlık yeri satın almak istemiş ve ön şart da mezarının yola yakın bir yer olmasını istemiş. “ Neden?” dediğinde, “ **Hiç olmazsa yoldan geçen görür de mezar taşıma bir Fatiha okur.**” demiş.

Öğrencimden bunu duyunca eskilerin o meşhur sözü aklıma geldi. Derlerdi ki: “ **Kendine mezar hazırlama, kendini mezara hazırla. Unutmamak gerekir ki, yerin altında rahat etmek isteyenler, üstüneyken gerekli hazırlığı yapmalıdırlar.**”www.kadirkeskin.net